

Bayer Zsolt: A meg?rült boldogtalanság

2021 november 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A középkori himnuszok és Szent Ágoston vallomásai is cáfolják Perintfalvi Rita rágalmait.

Perintfalvi Ritáról lesz szó, úgyhogy illatos keszken?t szorítok az orrom alá, míg írok. Ebben a nyomorult, szerencsétlen szörnyetegben egyszer?en meg?rült a boldogtalanság. Hogy miért? Arra még visszatérünk. Egyel?re legyen elég ennyi, ez a premissza.

A meg?rült boldogtalanság pedig abban manifesztálódik, hogy ez a nyomorult, szerencsétlen szörnyeteg egy „teológus” „szakértelme” mögé bújva a hét első felében pedofilozza a katolikus egyházat, második felében leb...ziz mindenkit, aki neki nem tetszik, értelemszer?en kormánypárti politikusokat, véleményvezéreket, m?vészeket, teljesen mindegy. Ki mint él, úgy ítél...

Most – immár másodszer – Semjén Zsolt barátom van Perintfalvi m?során. Ami nekem különösen fájó és elviselhetetlen, lévén Semjén Zsolt 1977 óta a barátom. Mit barátom! Legjobb barátaim egyike. Együtt ültünk be a gimnáziumi osztályunkba, s már első nap egymás mellé a padba, szoktunk is röhögni, hogy régebb óta vagyunk együtt, mint bárki mással életünkben (figyelj, Perintfalvi, ez már gyanús, mi?).

S azon is szoktunk röhögni, micsoda fényképeket ?rizgetünk egymásról. És ha olyanok lennénk, mint Perintfalvi, egész nap kölcsönösen zsarolhatnánk egymást. A Tisza-parti, vállig ér? hajú, baboskend?s fotóinkkal, melyek osztálykiránduláson készültek vagy a különböző házibulikon l?tt képekkel, ahol mondjuk Omegát éneklünk átszellemülten és félrészegen, üvöltve, miközben léggitározunk. (Mire a Pink Floydra került a sor, már csak feküdtünk.)

1977 óta vagyunk barátok. Ez nagy id?. Sok minden van benne. Ott van benne leginkább a közös múlt, amely – akár akarjuk, akár nem – meghatározza a jelent. A jelenünket. Ott van benne a Keleti Károly utcai polgári lakás, a cselédszoba, a nagy felfedezések helyszíne – nem, Perintfalvi, nem olyan felfedezésekr?l van szó, amilyenekre te a ronda agyaddal és lelkeddel most gondolsz, leginkább zenékr?l és olvasmányokról. A Carmina Buranát is ott hallgattuk el?szőr. Floret silva nobilis. S?t! In taberna quando sumus! Igen, a mi kocsmánk is ott volt a Keleti Károly utcában, a Pilseni söröz?, ahol nem kérték el a személyinket, nahát...

Benne van ebben a nagy id?ben a zsaruk el?l szök?kútba ugrás a Mechwart téren, mialatt, fuldokolva a röhögést?l, azt üvöltjük: „Nagyvárosi benzinq?zben születél, / úgy hívnak, hogy motorizált nemzedék, / biztosítót? és b?rnadrág, / életed csak rohanás, hajsza a pénz után, hej!” Ott van benne a Fekete Bárányok-koncert s az első berúgás, Arany balladáinak és Thomas Mann-nak a felfedezése (Thomas Mann Perintfalvi szerint nyilván gyanús), Süt? András és Nyir? – talán az sem lehet véletlen, hogy Zsoltéknál ugyanaz az Erdélyi Szépművés Céh által kiadott, halinakötéses Uz Bence mosolygott a polcon, mint nálunk, az Omega Id?rablója, Cseh Tamás Fehér babái, s persze a mi fehér babáink, az első csajozások, ügyetlen, félszeg, bátortalan közeledések, s az első nagy szerelmek aztán. Nekem Erika, Zsoltnak Gabi. ?k is osztálytársak. Én Erikával öt év után szakítottam, Zsolt pedig feleségül vette Gabit, akivel azóta élnek együtt, gyönyör?, boldog házasságban, három szép és okos gyermek szüleiként, egymás elvალaszthatatlan társaként.

Ezt próbálja meg Perintfalvi összekenni saját magával, hogy mocskos legyen és undorító.

Nem fog sikerülni, de azért vérlázító és felháborító. Az apropó pedig ezúttal egy vers, amelyet Zsolt barátom írt, s amelyb?l ez a nyomorult, szerencsétlen szörnyeteg megpróbálja újfent levezetni, a maga végtelenül ostoba, földszintes, viceházmester-szint? pszichológizálásával, hogy „Semjén homoszexuális, és elnyomja ebbéli vágyait”.

„Semjén Zsoltnak üzenem: Nincsen fájdalmasabb dolog a vágyak elfojtásánál!” – írja ez a szerencsétlen, kiegészítve ilyen mondatokkal, miszerint: „A kép – mivel szerz?je férfi – er?sen homoerotikus töltés?.” Továbbá: „Vajon mit nem tud Semjén? Vajon mit tagad meg ennyire? Vajon mi az, aminek az elfojtása annyira emészt?, hogy azt érzi, kettéhasad a tudata?”

Ó, Istenem, hát értjük, persze, hogy értjük a sugalmazott üzenetet, s mert – ellentétben Perintfalvival – mi olvastunk életünkben mást is, mint Saul Alinsky meg Gábor György, felrémlenek el?ttünk a középkori himnuszok és persze Szent Ágoston vallomásai.

„A Vallomások nagy határk?, nem az irodalom, hanem a lélek történetében. Vele kezd?dik az európai lélek befelé

fordulása. »Noli foras ire, redi in te ipsum – ne akarj kimenni, térj vissza magadba« – mondja Szent Ágoston. Az antik világot, amint láttuk, a lélek önmagáért nem érdekelt, nem is volt orgánuma az észrevételére; az antik embert befogadó módszere, a látás arra tette alkalmassá, hogy a magas m?vészet síkjába emelje a látható testet és a lélek küls? határait: a sorsot, amint kívülr?l rászakad. Szent Ágostonban nyílt ki el?ször »a bels? szem, amely a magány áldása«, ahogy Wordsworth, az angol költ? mondja; ? látta meg el?ször, remegve és szédülten, saját lelkének végtelenjét. »Az ember hatalmas mélység«, mondja. »Az emberek megcsodálják a hegyek magasságát és a tenger árját, a folyamok széles hátát és az óceán messzeségeit és a pályát, ahol a csillagok járnak, és önmagukat elhagyják és önmagukon nem csodálkoznak« – írja a Vallomásokról Szerb Antal, majd így folytatja: „Milánóban Szent Ambrus püspök szentbeszédei, amelyeket eleinte csak rétori kíváncsiságból hallgat, el?készítik a keresztény igazság számára. De még nem tudja rászáni magát, hogy ezekre a szigorú tanokra tegye rá életét. Már nem filozófiai kételyek tartják vissza, hiszen ekkor már túl van minden filozófián. De úgy éreztem – mondja – »igen boldogtalan leszek asszonyi ölelés nélkül«. Ekkor bekövetkezik a bels? csoda, a »Durchbruch der Gnade«: a kertben, egy fa alatt, a szomszéd házból egy gyermek hangját hallja: tolle, lege; tolle, lege – vedd fel és olvasd. Ágoston kezébe veszi a véletlenül felnyíló Bibliát, és tekintete Szent Pál szavaira esik: »Öltözetek Jézus Krisztusba, és ne keressétek a test gyönyöreit!« Ágoston megtér – és ezzel vége is van a Vallomások cselekményének.” Biztos vagyok benne, hogy Perintfalvi ebb?l bármikor levezeti Szent Ágoston homoszexualitását. És akkor még csak most jön a java! Szent Bernát így zokog a Salve Mundi Salutare nyitó versszakában: „Általszegve kezed, lábad, / átvert tested roskad, bágyad, / mezítelen tépett melled! / Ó siratlak, ó öllelek!” Mi ez, ha nem az elfojtott homoszexualitás kiáltása?

De nézzük Szent Ambrust: „Te légy, kit szívünk mélye áld / és hangunk harsonája zeng, / kit szomjaz minden tiszta vágy / s imád a józan értelem.” Jézust szomjazza a tiszta vágy? Egyértelm?, nem?

De itt van Elpis Boethius himnusza is – figyeljék csak Perintfalvi beteg lelkével: „Egyetlen szentség kett?s olajága, add / hogy hitben híven és reményben izmosan, ó / szent szerelemmel telve szent szerelmetek / iker-kútjából, éljük majdan túl a húst!” Aki ebben nem látja az elfojtott homoerotikát, az bizony..., az nem Perintfalvi.

S akkor eljutunk végre Clairvaux-i Szent Bernát himnuszához, melyet érdemes teljes egészében elolvasnunk, íme:

„Jézus édes emlékezet / te adsz szívünknek örömet. / Se méz, se semmi nem lehet / jelenlétednél édesebb. Hallani boldogabb soha / nincs, se dalolni muzsika, / sem elgondolni idea, / mint Jézus, az Isten fia. Nyelv sohase mondhatja ki, / bet? föl nem jegyezheti, / csak aki tudja, hiheti, / mit tesz Jézusért érzeni. Jézus, szívbeli szent öröm, / igazság kútja, fényözön, / gyönyör, túl minden gyönyörön, / kihez a vágy közel se jön. Ki Téged ízlel, éhezik / s szomjasabb lesz, aki iszik, / de másra már nem szomjazik, / csak Jézusért óhajtozik. Estére zárva reteszem / ágyamban Jézust keresem: / titkon vagy fényes tereken / csak ?t szeretem, ?t lesem. Máriával bús reggelen / sírjához megyek s nem lelem; / nyögve és sírva keresem: / szívem keresi, nem szemem. A sírt könnyemmel áztatom, / a tért betölti sóhajom, / Jézus lábaihoz buknom, / testét csüggve szorongatom. Jézusnak vívom nyomdokát, / sírva csókolom ajakát, / hogy nyerhessem bocsánatát / s teljes malasztja hasson át. Maradj velünk, Uram, maradj, / fényedb?l fényességet adj, / elménkben ködöket ne hagyj, / ki e világnak méze vagy! Ha szívünket látogatod, / az igazság fölragyog ott, / a hiúság elpárolog / s a mélyben szeretet lobog. Jézus szerelme mennyei / édességgel telisteli, / ezerszer inkább isteni, / mint ki tudhatnám mondani. Ez amit kínod is – amit / véred ömlése bizonyít, / mely utat váltságunkra nyit / s Istent szemlélni megtanít. Kegyesem, Jézus, add nekem / szerelmed b?vét érzemem, / színed el?tt lenni jelen / s glóriádba tekintenem. Ezer vágyam feléd eped. / Mikor jössz Jézus? kérdelek. / Mikor vidítsz föl engemet? / s elégited ki lelkemet? Ég országának népe, szállj, / ajtót, kaput elébe tárj, / köszöntsd a gy?ztest, harsonálj: / Üdvözlégy, Jézus, nagy király!”

Nos, tessék! Szent Bernát még az ágyában is Jézust keresi, hát kell még ennél több bizonyíték? Az összes középkori egyházatya, remete, szerzetes, filozófus, költ? vagy troglodita, mind-mind homoszexuális volt, csak elfojtották vágyaikat. Nem kivétel ez alól a legnagyobb, Szent Ágoston s a másik, Aquinói Szent Tamás sem: „Imádlak áhítattal, Isten: rejtelem, / aki e jelekben titkon vagy jelen. / Néked egész szívem átadja magát, / mert Téged szemlélve elveszti magát. / Szem, ízlés, tapintás megcsalódhatnak: / de a hallás Rólad hittel biztosít. Hiszem, amit hinni Isten fia szab: / igédnél, Igazság, mi van igazabb? / Isten-volta rejtve volt a keresztfán; / itt ember-arcát is rejti e talány. De én mind a kett?t hiszem, s vallhatom, / kérve amit kért a b?nbánó lator. / Sebeid Tamásként látnom nem lehet, mégis Istenemnek vallak Tégedet. / Hadd, hogy egyre jobban hinni tudjalak, / Tebenned reméljek, Téged vágyjalak. Isten halálára emlékeztet? / eleven kenyér és embert éltet?, / add, hogy éljen lelkem Bel?led csupán / s jóizét Tebenned ne veszítse szám. Kegyes pelikánom, uram Jézusom, / szennyes vagyok, szennyem véreddel mosom, / melyb?l elég volna egy csepp hullni rá, / világ minden b?nét meggyógyítaná. Jézus, kit titokba fedve látlak itt, / mikor lesz, hogy szomjas vágyam jóllakik, / hogy majd fátyol nélkül nézve arcodat / leljem szent fényedben boldogságomat?” De búcsúzhatunk Kempis Tamással is Perintfalvi beteg és visszataszító

lényét?l, íme: „Sokáig élni ideleln / s Krisztust nem látni sohasem: / fáj a léleknek végtelen, / kit Érte lankaszt szerelem.”

Nem gy?zöm hangsúlyozni: ha egy Perintfalvi nyomorult, szájalmas lelkével nézzük a világot, akkor mindenki látens homokos. De tegyük fel a kérdést: az nem lehet, hogy nem a világgal van baj, hanem Perintfalvival?

Mi van, ha Perintfalvi a látens homokos, aki a látszat kedvéért férjhez ment, és rettenetes abúzusként él meg minden szexuális aktust, miközben egy másik n?re gondol? S ez még hagyján, de szerencsétlen olyan végtelenül ostoba, pitiáner és sekélyes, amennyire, ezért hiszi magáról, hogy megfellebbezhetetlenül okos.

Ha így nézzük a dolgokat, azért sok mindenre magyarázatot kapunk.

Borítókép: Perintfalvi Rita (Forrás: Partizán YouTube-csatorna)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló